

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 13617

гр. София, 17.04.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав, в
закрито заседание на 17.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дилиана Николова

като разгледа дело номер **10961** по описа за **2022** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.248 от Гражданския процесуален кодекс /ГПК/ във вр.
с чл.144 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по касационна жалба на А. Н. Ц. и Ю. П. Ц., подадена чрез адв.Н., срещу
Решение № 6173/21.02.2025г., постановено по адм.д. 10961/2022г. по описа на Административен
съд София-град. Решението се обжалва в частта на присъдените разноси на Изпълнителна
агенция „Медицински надзор“ /И./ за заплатено адвокатско възнаграждение като се моли за
отмяната му. Твърди се, че съдът не е съобразил съвкупността от факти, че към датата на
приключване на съдебното дирене, е било в действие Решение № С-438/22 на СЕС от
25.01.2024г., което дава възможност на съда да не се съобрази с минималния размер на
възнагражденията, предвиден в Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните адвокатски
възнаграждения /сега за възнаграждения за адвокатска работа/, когато осъществената
процесуална защита не отговаря на реално претендираното възнаграждение. В случая съдът
следвало да съобрази, че делото не е с висока фактическа или правна сложност, нито обемът на
процесуалната защита е толкова голям. С оглед това присъденото адвокатско възнаграждение се
явявало незаслужено и И. се обогатявала неоснователно за сметка на ишците. На второ място
съдът не съобразил, че И. има по щатно разписание няколко юристи, налице бил и юридически
отдел, чиято основна цел е осъществяване на правна помощ и процесуално представителство на
агенцията по делата, водени срещу нея. На трето място се подчертава, че делото е за обезщетение
на вреди, причинени на ишците от незаконосъобразно бездействие на държавни служители на
същия този ответник, който претендира възнаграждение за тяхна сметка, което не съответства на
морала и добрите нрави.

Съдът, като се запозна с изложеното в жалбата и направеното с нея искане, намира
следното от фактическа и правна страна:

Съгласно разпоредбата на чл.248, ал.1 ГПК, приложима субсидиарно в съдебно-
административното производство на основание препращащата разпоредба на чл.144 АПК, в срока
за обжалване, а ако решението е необжалваемо - в едномесечен срок от постановяването му, съдът

по искане на страните може да допълни или да измени постановеното решение в частта му за разноските.

Предвид посочената разпоредба и с оглед изложеното в касационната жалба съдът приема, че тя има характера на молба по чл.248 ГПК и подлежи на разглеждане от настоящия състав.

В случая решението, чието изменение се иска, подлежи на обжалване. Същото е съобщено на ишците на 26.02.2025г., а молбата по чл.248 ГПК е подадена на 12.03.2025г. С оглед това същата е допустима – подадена е от надлежни страни и в преклузивния срок.

С оглед това препис от касационната жалба на ишците с характера на молба за изменение на постановеното по делото решение в частта за разноските, е изпратен на И. за становище в едноседмичен срок от получаването.

Възползвайки се от предоставената възможност, адв.С. – пълномощник на И., е депозирал становище за неоснователност на направеното искане, тъй като цитираното в молбата решение на СЕС не обвързва съда, а освен това според него присъждането на адвокатско възнаграждение в по-малък размер от минимално предвидения е допустимо в случаите, когато се нарушава забраната по чл.101, § 1 ДФЕС, т.е. когато е налице несъвместимо с конкуренцията споразумение на предприятия. С оглед размера на претенцията от 300 000 лева, намира, че в случая това не е налице. На следващо място мотивира, че присъждането на разноски за адвокатско възнаграждение е основано на разпоредбата на чл.10, ал.4 ЗОДОВ, а правото на адвокатска защита е гарантирано от Конституцията на Република България.

Разгледано по същество, искането съдът намира за основателно.

С Решение № 6173/21.02.2025г., постановено по настоящото дело, Министерството на здравеопазването и Изпълнителната агенция „Медицински надзор” са осъдени да заплатят на А. Н. Ц. и Ю. П. Ц. сумата в размер на 100 000 лева, представляваща обезщетение за неимуществените вреди, причинени им от незаконосъобразното бездействие на длъжностни лица на двамата ответници, установено с Решение № 474/29.09.2022г. на Комисията за защита от дискриминация, заедно със законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване на исковата молба /12.10.2022г./ до окончателното ѝ изплащане като предявените от А. Н. Ц. и Ю. П. Ц. срещу Министерството на здравеопазването и Изпълнителната агенция „Медицински надзор” искове за сумата над 100 000 лева до пълния предявен размер от 300 000 лева са отхвърлени. С оглед изхода на спора, А. Н. Ц. и Ю. П. Ц. са осъдени да заплатят на Изпълнителната агенция „Медицински надзор” сумата в размер на 11 100 лева, представляваща разноски по производството за адвокатско възнаграждение. Размерът на възнаграждението е определен съобразно минимално предвидения в Наредба № 1/09.07.2004г., предвид уваженото възражение по чл.78, ал.5 ГПК на ишците и съразмерно на отхвърлената част от исковите претенции.

Така определеният размер на възнаграждението, съдът намира, че противоречи на цитираното Решение на съда (втори състав) от 25 януари 2024г. по Дело С-438/22.

В актовете си досега съдът в настоящия му състав е застъпвал тезата, че минималните размери на адвокатските възнаграждения, предвидени в Наредба № 1/09.07.2004г., присъждани в съдебно-административното производство не противоречат на европейското законодателство, тъй като съдът в решението по дело С-438/22 допуска националният съд да прецени дали са допустими минимални прагове за цена на услуги, определени от орган на сдружение на предприятия, които предоставят тази услуга, при положение, че те нямат антиконкурентен характер и преследват легитимна цел от общ интерес, в случая гарантиране достойно заплащане на адвокатския труд. Според § 2 от диспозитива на цитираното решение обаче „Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат

да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията „с оглед на целта“ по смисъла на тази разпоредба. При наличието на такова ограничение не е възможно позоваване на легитимните цели, които се твърди, че посочената национална правна уредба преследва, за да не се приложи към разглежданото поведение установената в член 101, параграф 1 ДФЕС забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики.“.

От посоченото следва извод, че националният съд не е ограничен от предвидените нормативно минимални размери на адвокатските възнаграждения и може да присъди по-нисък размер. Единственият обективен критерий за определяне на справедлив размер на адвокатското възнаграждение е фактическата и правна сложност на делото, на които следва да отговаря положението от адвоката труд. В случая делото, както е посочено и в решението, чието изменение се иска, не се отличава нито с фактическа, нито с правна сложност, поради което дори минималният предвиден в Наредба № 1/09.07.2004г. размер на адвокатското възнаграждение се явява прекомерен и несъответстващ на извършената работа. За осъществено процесуално представителство от адв.С. /участие в проведени три открити съдебни заседания и депозиране необемни писмени становища и отговор на исковата молба/, съдът намира, че 2000 лева представляват справедлив размер на адвокатското възнаграждение, съответстващ на извършената работа.

По изложените и на основание чл.248, ал.3 ГПК вр. чл.144 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

ОПРЕДЕЛИ:

ИЗМЕНЯ Решение № 6173/21.02.2025г., постановено по адм.д. 10961/2022г. по описа на Административен съд София-град в частта за разноските, както следва:

„ОСЪЖДА А. Н. Ц. и Ю. П. Ц. да заплатят на Изпълнителната агенция „Медицински надзор“ сумата в размер на 2000 /две хиляди/ лева, представляваща разноски по производството.“

Определението може да бъде обжалвано с частна жалба в 7-дневен срок от съобщаването му, чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Определението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: